

maa siges, at de paa sine Steder bruge og have brugt denne Kilde altfor stærkt og hensynsløst; dette gjælder navnlig om flere Fjorde og Smaaavande; og denne Omstændighed er for saa vidt et langt vigtigere Motiv for Lovgivningen til at træde til, end hvis Fiskerierne vare forsømte, som den her har Udfigt til at virke med langt større Nytte. Netop den store Virksomhed, som Fiskerne udvikle, er det saaledes efter vor Mening, der nødvendiggjør en Lovgivning paa dette Omraade. — Hvad der her er bemærket, gjælder kun om Havfiskeriet. Om Færskvandsfiskeriet kan det vel derimod siges, at det med nogle saa Undtagelser ligger forsømt her i Landet; men vi maa heller ikke glemme, at vort lille Land i Hovedsagen er et Dland, og at det paa sine indskrænkede Gladerum ikke har Plads for større Indsøer eller Elve, saa at det ligger i selve Naturforholdene, at Færskvandsfiskeriet kun kan vinde en underordnet Betydning og maaske endog de fleste Steder drives mere til Fornøjelse, end som egentlig Indtægtskilde. Naar dertil kommer, at Søer lægges tørre, Aaløb reguleres saaledes, at intet Vand kan blive staaende, at Kjør og lignende mindre Opdrætssteder for Fisk udgraves — Alt til Fordel for Agerbruget, som ickun lader de fornødne Vandingssteder tilbage, saa er det forklarligt, at den nævnte Art Fiskeri kun kan vække lidet Interesse og oftest er bleven betragtet med Ligegyldighed. Saa vanskeligt som det f. Ex. i Sverig vilde være at give en udtømmende Fortegnelse over alle brugbare Bænde for talrige Arter af Færskvandsfisk, saa let vil det være her i Landet. Paa de enkelte Steder, hvor Dpgang af lagartede Fisk finder Sted, saasom Gudena og Kolbingaa, er Fiskeriet ikke forsømt, paa sine Steder findes ogsaa Damfiskeri planmæssig brugt; men i flere af de større Søer, f. Ex. ved Sorø og Esrom, og i Naer som Skjerna, kan det med Rette kaldes forsømt.

Der er imidlertid en saa overordentlig stor Forskjel paa Saltvands- og Færskvandsfiskeri, baade hvad Afgangen til at drive dem angaar og i Henseende til Vanskelighederne og Kosterbarheden ved deres Drift, at de aldeles ikke kunne sammenstilles, heller ikke som Lovgivningssemne. Medens vi saaledes ikke tro, at Lovgivningen vilde kunne udøve nogen væsentlig Indflydelse til Fremme af Havfiskeriet, hvis vore Fiskere ikke af sig selv vilde sig virksomme herfor, saa ere vi tilbøjelige til at antage, at der vel vil kunne fremkalbes hos Ejerne af de færste Bænde en større Interesse for Færskvandsfiskeriets Udvikling ved en Lovgivning, der sætter dem i Stand til at drive Fiskeriet usforstyrret paa en rationel og frugtbringende Maade.

Lovgivningens Dpgave maa nu være at give Regler for Afgangen til Fiskeridrift, at beskytte Fiskernes Idræt mod Forstyrrelse og Angreb udefra, at ordne Fiskeridriften paa Steder, hvor flere drive Fiskeri jævnsides, hvorunder navnlig ogsaa falder at beskytte den ene Fisker mod Indgreb ved andre Fiskeres Fiskeri, og at beskytte Fiskebestanden mod Ddelæggelse.

Hvad det første Punkt angaar, da fremgaar det af hvad ovenfor er bemærket, at vi i det Hele anse de i saa Henseende for Tiden gjældende Bestemmelser for tilfredsstillende, og forsaavidt Afgangen til Fiskeri er betinget af Ejendomsret til Fiskevandet, kan der selvfølgelig ikke være Spørgsmaal om at foretage Forandringer heri. Smidlerlid anse vi det hensigtsmæssigt, at ogsaa disse Bestemmelser optages i en eventuel ny Lov, for at den, saa vidt muligt, kan omfatte den hele Fiskerilovgivning. Ligejaa er det alt tidligere bemærket, at vor Lovgivning favner tilstrækkelig klare og fyldestgjørende Bestemmelser om Straf for ulovligt Fiskeri og al anden Beskyttelse for Fiskernes Virksomhed.

I de to sidstnævnte Punkter endelig møde vi den Del af Lovgivningens Dpgave, der tør anses for den vigtigste, idet der bliver Spørgsmaal om at bidrage til, at Fiskeriernes økonomiske Udbytte kan blive saa stort som muligt og fordelt paa de forskjellige Dænder paa den for Samfundet og Befolkningen heldigste Maade. Formaålet for Fiskernes Virksomhed maa jo nemlig være at gjøre Fiskeriet saa indbringende som muligt, og heri er det, at Lovgivningen skal bistaa dem ved at søge tilvejebragt en Ordning af de herhen hørende Forhold efter de Krav, som det nævnte Formaal selv stiller. Til dette Formaalets Opnaaelse hører da, at Fiskeriet drives saaledes, at det ikke udtømmes i Nutiden, men bevares til Eftertiden; thi det er upaatvilelig en meget økonomisk Fremgangsmaade at fortære og opbruge en Indtægtskilde, der ved en fornuftig Brug kan bevares og vedblive at give Udbytte. Der maa derfor tilstræbes en Ordning, hvorved der baade for Nutiden indvindes en saa stor Indtægt som muligt, og Fiskeriet dog holdes vedlige til Fremtiden. Hertil udkræves selvfølgelig, at Nutiden ikke bruger Fiskeriet saaledes, at Fiskebestanden ødelægges eller formindstes mer end tilbørligt, eller at Betingelserne for Fiskenes Liv tilintetgøres, hvormed Fiskeriet falder bort. Der er nemlig den Ejendommelighed ved den Erhvervskilde, vi her have med at gjøre, navnlig naar vi alene holde os til Havfiskeriet, at Kilden bringes til at flyde alene ved Naturens Virksomhed, uden at Menneskets Kunst i nogen Maade, der er værd at tale om, formaar at underkaste denne Virksomhed. Vi maa nøjes med de Fisk, Naturen yder os; selv at frembringe dem eller fremstynde deres Formering ere vi ude af Stand til. Vi vide ialtsald ikke, at det endnu er lykkedes at gjøre den kunstige Udledning frugtbringende for Havfiskeriet. Derfor er det ogsaa